

Kære Klimaordførere.

Jeg håber, I vil tage jer tiden til at læse dette lille oplæg. En bøn kan man også kalde det. Vi bliver jo nødt til at sætte vores lid til, at I leder os den rigtige vej og passer på os. Så I må ikke ignorere det her scenarie.

Jeg tror nemlig på forskerne i denne sag, og jeg har beskæftiget mig med klimaforandringer og udslip af drivhusgasser, siden min mor i 80'erne tog det på sig som en hjertesag. Den sag har jeg overtaget.

Vi står foran et sandsynligt farvel til det Danmark, vi kender med grønne bøgeskove og fire årstider. Vi er jo ikke fredet i det her lille land, og vi risikerer vel at få boomerangen lige tilbage i nakken, hvis nutidens vismænd har ret i, at havstrømmene bukker under indenfor de næste 15 år og efterlader vores del af verden iskold. De vismænd har før haft ret. Jeg tror desværre, de har ret. Derfor skriver jeg til jer.

Og ikke for at I skal berolige mig. Men for at sige, vi er mange, der gisper efter, at I tager fløjshanskerne af og giver os nogle markant andre retningslinjer for vores tilværelse.

Vi ved det jo godt. Det er alt sammen, fordi den moderne verden har levet over evne og ikke har lyttet til advarslerne men i stedet er fortsat ud af en gal tangent. Vi har været forblændede af vores muligheder.

Men nu står vi et nyt sted. Og hvis man står på klippekanten, kan man enten kaste sig ud, skide på det hele og nyde suset så længe det varer - eller trække sig væk fra ulykken.

Først må vi erkende, at vi har været på forkert kurs, og så må vi droppe de mange undskyldninger for, hvorfor vi som nation ikke kan være dem, der starter med at lægge os fladt ned, tvunget af omstændighederne og beslutte os for at skrue helt ned for den motor, der stadig og konstant sender tonsvis af CO₂ ud i atmosfæren.

For det er det, der skal til.

Nogle skal starte og skal udvise det allerstørste mod, der nogensinde er vist.

For at redde det, vi har. Og netop fordi en istid, forårsaget af kollaps af havstrømme, vil ramme os i Nordeuropa, så er det vel ikke mindst i vores interesse at trykke på bremsen?

Det bliver dyrt, svært og ubarmhjertigt. For I skal tage nogle nødvendige beslutninger. Gøre det der skal til. I ved jo godt, at det betyder en stopper for den måde, vi bygger på, forbruger på, transporterer os på, spiser på.

Men vi er nødt til det. For vi har ikke de teknologiske værktøjer endnu. Vi har brug for et time-out på alle parametre. Nu. Ikke om 10 år.

Så her kommer bønnen ind.

Jeg trygler om jeres lederskab, også selvom det måske vækker minder om noget, vi ellers ikke vil sammenlignes med. Men det er ikke spor sjovt at leve i en rig del af verden, hvor vi har alle muligheder og er frie til at gøre, præcis hvad vi vil, hvis konsekvensen er, at vi i næste årti skal til at leve i et polarklima, og hvor det land, vi alle holder af, bliver ganske ukendeligt.

Så der er et massivt ansvar på jeres skuldre, men I må ikke være bange for at sætte de nødvendige begrænsninger. Please. Frivillighed er desværre ikke gangbart i denne nødsituation.

Kald til samling. Vis verden at her i Danmark har vi taget en kovending.

For I gør os en fatal bjørnetjeneste, der risikerer at fjerne tæppet helt under os allesammen, hvis ikke I tager affære. Jeg er urolig og forundret over, at den allersidste forskning og røde alarm allerede er langt nede på TV2's nyhedsflade, og resten af aviserne slet ikke har berørt emnet. Vi er totalt useriøse.

Så kære klimaordførere. Med tanke på hvor resolute, I var under Corona. Hvis jeg havde jeres magt, ville jeg indkalde til et krisemøde med forskere og vismænd og med vores partnere i Norden, EU og ledere fra resten af verden. Lægge paraderne og vise vejen frem. Det her lyder som en Hollywood katastrofefilm af værste skuffe, hvor verdens frelse står på spil. Det er måske bare mere sandt end sjovt er.

Tak for jeres tid og husk. Jeg skal ikke beroliges. Jeg fatter alvoren. Det håber jeg også, I efterhånden gør.

Venlig hilsen

Christiane B. Nielsen. Vanløse.

Mor til to og bonusbedste til to små, der også skal have en chance her i Danmark.